

POSUDEK ŠKOLITELKY NA BAKALÁŘSKOU PRÁCI VÁCLAVA VAGENKNECHTA
"DEPRESE Z EVOLUČNÍHO POHLEDU"

Posudek bude krátký a stručný, neboť se domnívám, že adept odvedl vynikající práci a nemám tudíž mnoho konstruktivních připomínek. Obor, do něhož se práce odvíjí - evoluční psychiatrie - je v českém vědeckém i klinickém prostředí zcela opomíjené a i v celosvětovém měřítku se jím zabývá jen hrstka autorů. Tito autoři jsou navíc většinou z řad klinických psychiatrů, nikoliv evolučních teoretiků, a proto mnohá kritika, která by byla možná oproti jednotlivým evolučním teoriím popsáním v této práci vznést, je kritikou zejména mnohých nepochopení a zjednodušení, jichž se dopouštějí samotní autoři těchto teorií, nikoliv autor této práce. Václav se naopak snažil se všemi evolučními teoriemi poprat, co nejlépe to šlo, i když to nebyl úkol lehký, a musel jej zvládnout lépe než běžný student bakalářského stupně, který bohužel většinou čerpá své znalosti spíše z jakési populární lidové evoluční psychologie než z odborné literatury. Krom rozhledu v evolučních teoriích musel Václav nutně zabrousit také do literatury klinické, a i zde se domnívám, že se mu povedlo základy problematiky deprese dostatečně pojmout. Velmi si cením toho, že se Václav nebál pustit se do mně osobně velmi milého, avšak složitého a politicky nabitého tématu, a to je otázka normy a nenormy, na niž fúze klinických a evolučních teorií vrhá zcela nové světlo.

Čeho se však autor dotýká jen velmi poskrovnu, pokud vůbec, jsou mezipohlavní rozdíly v depresivitě. Ačkoliv se obhajoby nemohu osobně zúčastnit, zajímalo by mě, zda by se k tomuto mohl Václav alespoň stručně vyjádřit. Konkrétně by mě zajímalo, zda a jak by zejména u žen bylo možné empiricky testovat souvislost depresivních stavů, smutku a anxiety v souvislosti s teorií kompetice přitažlivostí (*social attention holding potential*). Čeho se autor v práci také nedotýká, je otázka dědičnosti depresivní poruchy, což považuji za důležitou součást jakýchkoliv evolučních argumentací. Nicméně na druhou stranu musím uznat, že by se pak autor musel asi pustit do tisíce dalších témat, jichž jednoduše nebylo možné v rámci bakalářské práce jednoho člověka dosáhnout.

Bakalářskou práci Václava Vagenknechta považuji za velmi vydařenou, budu pevně doufat, že v něm práce na tomto tématu nezbudila mnoho depresivních stavů, a že bude i nadále úspěšně pokračovat. Konkrétně postulování konkrétních hypotéz a jejich empirické testování se zdá být v evoluční psychiatrii oproti teoretickým koncepcím mnohem méně rozvinuté, a budu doufat, že pokud se Václav rozhodne v této tematice pokračovat, jeho příští práce již bude zahrnovat empirický výzkum. Práci tedy jednoznačně doporučuji k obhajobě a nebála bych se hodnotit ji jako **výbornou**.

V Brasília, 9.6.2014

Jaroslava Varela Valentova
Centrum pro Teoretická Studia (CTS)
UK, Praha